

Phần 14

Chương 40

Phụng Minh im lặng nhìn Phụng Thiên Sóc một lúc, bỗng nhiên lại bật cười: “Được, được, được.” Ông ta nói, “Nếu các trưởng lão và đường chủ đều lo lắng, vậy bất luận thế nào Phụng Minh cũng không nên làm chuyện này nữa.”

Phụng Minh ra lệnh cho người bên cạnh: “Giết hết Hồ yêu nhốt trong viện đi.”

Nhạn Hồi nghe vậy cả kinh, còn chưa lên tiếng, Phụng Thiên Sóc đã thản nhiên cướp lời: “Giết hết e là không thỏa.”

“Ồ?” Phụng Minh nhíu mắt, “Ở Trung Nguyên đại địa này, ta giết vài con yêu quái cũng có điều không thỏa sao? E là đường chủ quá lo rồi.”

“Bình thường giết vài con yêu quái đương nhiên không sao, nhưng thúc thúc à...” Phụng Thiên Sóc bước tới mấy bước, vẻ mặt như vô cùng khó xử, “Yêu quái của nước Thanh Khâu thật sự không dễ dây vào, thúc lo chuyện trong thành Vĩnh Châu nên chưa kịp thám thính tin tức ở biên giới Thanh Khâu. Ta nghe thám tử hồi báo, rất nhiều Tiên môn nhỏ ở biên cảnh đều gặp tai ương vì chuyện công chúa Cửu Vĩ Hồ mất tích. Lúc này thúc còn muốn giết nhiều Hồ yêu như vậy, nếu có thể giấu được thám tử của Thanh Khâu thì không sao, nếu không may để họ biết được...” Phụng Thiên Sóc lắc lắc đầu, vẻ mặt nặng nề, thở dài, “E là sẽ vô cùng không thỏa.”

Phụng Minh nghe xong thì cười cười, động đậy vai, nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng lạnh lùng: “Vậy theo điệt nhi thì phải làm sao?”

“Chi bằng để ta áp giải ra khỏi thành, vớt chúng ngoài thành Vĩnh Châu. Đám yêu quái mất nội đan này không hề có sức phản kháng, tự nhiên sẽ có đệ tử tiên môn giải quyết chúng, lúc đó là đệ tử Tiên môn giết chúng thế nào cũng không liên quan đến Thất Tuyệt Đường ta, cho dù Yêu tộc hay biết, muốn tính sổ cũng không tính tới Thất Tuyệt Đường ta được.” Phụng Thiên Sóc đập chiếc quạt trong tay, nói chậm rãi cứ như đang đùa.

Phụng Minh thoáng trầm ngâm, “Nếu vậy phiên điệt nhi giúp thúc thúc đưa đám yêu quái này đi.”

Phụng Thiên Sóc cười cười, “Thúc thúc và ta vốn là thúc điệt, lại là đồng môn, tiểu điệt làm chút chuyện cho thúc thúc nào có phiên gì.” Hắn tự nhiên ra lệnh cho người sau lưng Phụng Minh:

“Đi đếm số lượng Hồ yêu trong viện, chút nữa lúc ta rời đi thì đem theo.”

Người hầu bên cạnh nhìn Phụng Minh, ông ta gật đầu, xua tay nói: “Đi đi.” Người đó mới gật đầu khom lưng đi.

“Ta đã đồng ý với yêu cầu của Thiên Sóc rồi, sau này con trở về hãy nói với các trưởng lão, để họ khỏi lo lắng sự vụ trong đường nữa, ta sẽ dốc lòng phò trợ cho con.”

Nụ cười giả tạo đến mức tê mồi cả má lại còn phối hợp những lời giả tạo hơn cả nụ cười, Nhạn Hồi nghe mà cảm thấy gai ốc đều rơi hết xuống đất, vậy mà Phụng Thiên Sóc vẫn cùng Phụng Minh duy trì vẻ mặt khách sáo nói: “Điệt nhi đương nhiên hiểu tâm ý của thúc thúc, vậy điệt nhi xin cáo từ trước.”

Hắn nói xong bèn vòng tay, nhắc chân bước đi.

Nhạn Hồi thoáng suy nghĩ, nàng và Thiên Diệu đều đã lộ mặt ở đây, hơn nữa lại còn bị Phụng Minh nhìn thấy, hôm nay chỉ e không dễ gì lấy được sừng rồng, chỉ bằng dứt khoát cùng Phụng Thiên Sóc bỏ đi trước, thiếu Đường chủ này vừa nhìn đã biết trong bụng toàn ý đồ xấu xa, thương lượng một chút có khi sẽ có mưu kế cao thâm hơn.

Nào ngờ Nhạn Hồi vừa bước đi, Phụng Minh đã trầm giọng nói: “Khoan đã.”

Phụng Thiên Sóc ngoan ngoãn xoay người lại, “Thúc thúc còn có chuyện gì vậy?”

“Chuyện này không liên quan đến điệt nhi.” Phụng Minh chỉ Nhạn Hồi, “Không biết tại sao trên người vị tiểu đạo hữu này lại có lệnh bài khách quý của Thiên Hương phường ta, ta phải giữ họ lại để hỏi cho ra lẽ. Xem thử Thiên Hương phường ta quản lý không nghiêm hay là có người nào đó trộm đồ của Thiên Hương phường, mưu đồ bất chính.”

Phụng Thiên Sóc liếc vật trên người Nhạn Hồi, giả vờ kinh ngạc hỏi: “Cô nương xinh đẹp thế này sao có thể trộm đồ được.”

Nhạn Hồi nhìn Phụng Thiên Sóc, “Không sai, ta không trộm, lệnh bài này ta nhặt được đó.”

Phụng Thiên Sóc liền nói với Phụng Minh: “Thúc thúc, mỹ nhân nói cô ấy không trộm, lệnh bài này là nhặt được.”

Phụng Minh hừ lạnh: “Ăn nói bừa bãi!”

“Nhưng cô nương thế này sao có thể giương mắt nói bừa được chứ.” Phụng Thiên Sóc giật lệnh bài trên người Nhạn Hồi xuống, tiện tay giật luôn cái của Thiên Diệu, hắn nhìn Phụng Minh mặt hơi tím xanh, nói: “Thúc thúc xem đi, cũng chỉ là hai tấm lệnh bài thôi, ta đã lấy trả lại cho thúc rồi. Nể tình tiểu điệt, thúc thúc tha cho họ nhé.”

Phụng Minh cất giọng điệu quái gở hỏi Phụng Thiên Sóc, “Điệt nhi thích lo chuyện bao đồng từ bao giờ vậy, đã quen biết hai vị này từ trước rồi sao?”

“Sao lại là lo chuyện bao đồng chứ?” Phụng Thiên Sóc vừa nói vừa sờ lên mặt Nhạn Hồi trêu chọc, “Tiểu tiên cô yêu kiều thế này thì phải thương yêu, sao ta có thể để cô ấy chịu khổ trước mặt ta được.”

Nhạ Hôi im lặng, thầm mắng trong lòng, mẹ nó, chẳng trách cười được trăm tiếu thiếp.

Nếu không phải thuốc trên người nàng vẫn còn công hiệu đối với Thiên Diệu, e là lúc này nhìn thấy chủ nhân của giọng nói này, gương mặt này nói với mình câu đó, chắc chắn nàng cũng đi theo hắn ngay không suy nghĩ...

Không ai chú ý đến Thiên Diệu vẫn im lặng bên cạnh lúc này lại đảo mắt, nhìn chăm chăm vào tay Phụng Thiên Sóc, một hồi lâu sau không nói lời nào mà bỏ đi.

Phụng Thiên Sóc từ lâu đã nổi danh phong lưu bên ngoài, hắn nói vậy nên Phụng Minh thật sự không tiện “giành mỹ nhân” với hắn nữa. Để ông khỏi phải mang tiếng đường đường là người nắm quyền mà lại dung tục háo sắc.

Bởi vậy cho dù bất mãn đến đâu ông ta cũng phải nhẫn nhịn, xua tay để Phụng Thiên Sóc đưa Nhạ Hôi cùng đi.

Sau khi đám người đó đi hết, Phụng Minh nhìn sân viện bị hủy một bức tường, siết chặt nắm tay.

Người hầu đi đếm Hồ yêu trở lại, nhưng thấy những người đến đều đã đi, hắn không khỏi rầu rĩ: “Đường chủ, chúng ta thả họ đi như vậy sao? Đám Hồ yêu cũng thả đi sao?”

“Không cần lo về Hồ yêu.” Phụng Minh vân vê chiếc nhẫn trên ngón tay cái, “Chỉ cần báu vật vẫn còn nằm trong tay chúng ta, cứ để chúng đưa Hồ yêu đi, các môn phái Tu tiên sẽ nghĩ cách bù lại chỗ thiếu cho chúng ta. Còn mấy người này...”

Phụng Minh suy nghĩ: “Ta trông coi Phụng Thiên Sóc từ nhỏ tới lớn, không có gì đáng sợ. Hai người còn lại, đặc biệt là nha đầu mồm mép kia, người hãy điều tra kỹ cho ta ả có phải là đệ tử của Tê Vân chân nhân không, nếu phải thì hãy điều tra xem rốt cuộc Tê Vân chân nhân đang ở đâu, nếu không phải thì hãy moi thân phận thật sự của ả ra cho ta.”

Người hầu nhận lệnh: “Dạ.”

Nhạ Hôi theo Phụng Thiên Sóc rời khỏi Thiên Hương phường, vừa đi tới phố chợ, người xung quanh đang ồn ào huyên náo, nàng không nhịn được hỏi: “Phụng đường chủ.”

Phụng Thiên Sóc nhìn Nhạ Hôi: “Hử? Thấy thích thứ gì à? Ta mua cho cô nhé.”

Mẹ nó... Đúng là biết nhìn người! Lời nói êm tai thật!

Nhạ Hôi thầm nghĩ rằng, nén nhịn thôi thúc muốn ca ngợi, sau đó hắng giọng mấy tiếng, nghiêm túc nói: “Tại sao hôm nay ngài lại giải vây giúp ta và Thiên Diệu?” Lại còn tìm đủ cách giúp nàng.

Phụng Thiên Sóc suy nghĩ chốc lát: “Cô là cô nương, đương nhiên ta phải bảo vệ cô.” Hấn ngẩng đầu, nhìn Thiên Diệu phía sau Nhạn Hồi, “Còn hấn ấy à, tiện tay thôi.”

Thiên Diệu “...”

Thấy Thiên Diệu sa sầm mặt, Phụng Thiên Sóc cười cười, nụ cười ám áp trong sáng, “Đùa thôi, cô là bằng hữu của Huyền Ca, đương nhiên phải giúp các người rồi.”

Thì ra là vì Huyền Ca. Nhạn Hồi gật đầu, thâm nghĩ, có lẽ hấn không như nàng vẫn tưởng, đường chủ Thất Tuyệt Đường này phải chăng cũng không đa tình bạc nghĩa như vẻ bề ngoài, thật ra hấn cũng yêu Huyền Ca?

Nếu không tại sao ngay cả bằng hữu của Huyền Ca cũng bao che.

Nhạn Hồi vừa nghĩ xong, Phụng Thiên Sóc lại nói, “Nhưng mà cho dù vì nguyên nhân gì thì ta cũng đã giúp cô rồi.” Phụng Thiên Sóc nhìn Nhạn Hồi cười rạng rỡ, “Nhạn Hồi cô nương này, cô có từng nghĩ phải báo đáp tại hạ như thế nào không?”

“...” Nhạn Hồi ngẫm nghĩ ý trong lời này, “Lẽ nào... ngài muốn ta lấy thân báo đáp sao?”

“Nhạn cô nương bằng lòng không?”

“Không bằng lòng.” Nhạn Hồi chỉ Thiên Diệu, “Ta đang yêu hấn.”

Thiên Diệu sững sốt, hấn vẫn chưa thích ứng kịp với hành động nói bày tỏ là bày tỏ ngay này của Nhạn Hồi.

Phụng Thiên Sóc nghe vậy thở dài: “Đáng tiếc quá, vị công tử này trông có vẻ như không trân trọng cô lắm, chi bằng cô thay đổi sở thích được không?”

Có những người thật sự dung hòa việc trêu chọc cô nương vào tất cả mọi việc trong cuộc sống, đối với họ, biểu hiện này thật sự đơn giản tự nhiên, cứ như ăn với ngủ vậy.

Vậy là Nhạn Hồi cũng tự nhiên đáp như ăn cơm, không hề do dự dứt khoát từ chối: “Không được. Tuy người rất đẹp, nhưng trong mắt ta hấn vẫn là người đẹp nhất, không ai có thể so bì.”

“Thâm mỹ thật ra là một thói quen, cô cảm thấy hấn đẹp có lẽ là vì nhìn quen, chi bằng cô nhìn ta thêm đi. Lỡ như sau này nhìn lâu rồi cô lại thay đổi thâm mỹ thì sao?”

Nhạn Hồi nghiêm túc suy nghĩ rồi gật đầu: “Có lý!”

Cuối cùng Thiên Diệu cũng không nhịn được nữa, trầm giọng nói: “Không phải mang Hồ yêu ra khỏi thành sao?” Hấn cắt ngang đối thoại của hai người, “Vòng tới phố chợ làm gì?”

“Chút nữa sẽ có người đưa Hồ yêu tới Vong Ngữ lâu.” Phụng Thiên Sóc nghe thấy Thiên Diệu nói vậy cũng nghiêm túc hơn đôi chút, “Cho chúng nghỉ chân ở Vong Ngữ lâu, còn hơn vừa thả ra khỏi thành đã bị đám người tu tiên bắt nhốt trở lại.”

Nhạ Hồi thoáng im lặng: “Ngài biết sẽ bị bắt lại sao vẫn cứu?”

“Có lúc cứu hay không chẳng qua chỉ cần tỏ thái độ thôi. Nhạ cô nương không cần biết đến những toan tính này.”

Nhạ Hồi gật đầu, nàng cũng không thật sự muốn biết, “Chút nữa sau khi đưa Hồ yêu đến Vong Ngữ lâu, ta muốn gặp một con trong số đó. Nó tên Bạch Hiểu Lộ.”

“Hồ yêu đưa đến Vong Ngữ lâu, Nhạ cô nương muốn sắp xếp thế nào cũng được.”

Chuyển chuyển vẫn vẫn lâu như vậy, cuối cùng coi như nàng đã cứu được nha đầu này, dù sao cũng phải gặp một lần.

Chương 41

Đi đến cửa Vong Ngữ lâu, từ xa xa Nhạ Hồi đã nhìn thấy có một bóng người áo đỏ đứng ở cổng lớn Vong Ngữ lâu, nhưn cổ nhìn về phía họ.

Nhạ Hồi chỉ thoáng nhìn tư thế đó đã nói: “Đường chủ Thất Tuyệt Đường dù sao cũng khác, bình thường ta chẳng bao giờ thấy đại mỹ nhân Huyền Ca xuống gác bao giờ, vậy mà hôm nay lại ra cổng nghênh đón ngài.”

Phụng Thiên Sóc chỉ phẩy phẩy chiếc quạt trong tay cười cười, sau đó bước tới phía trước gọi: “Huyền Ca.”

Huyền Ca nghe tiếng gọi, cảm xúc xao động trong mắt ngay cả Nhạ Hồi bên cạnh cũng nhìn thấy rõ ràng, nhưng cuối cùng nàng ta vẫn chọn im lặng cúi đầu, lễ phép nhún người, “Huyền Ca cung nghênh đường chủ.”

“Lâu quá không gặp nàng cũng quá xa lạ với ta rồi.” Phụng Thiên Sóc cười giòn giã, “Đừng đứng ở giữa cửa nữa, vào trong đi.” Nói xong hất tay mình vào trước.

Khi Phụng Thiên Sóc lướt qua vai Huyền Ca, nàng ta khẽ cụp mắt, Nhạ Hồi cảm giác được vẻ mặt nàng ta tối đi mấy phần một cách hiếm thấy.

Nhưng Phụng Thiên Sóc lại dừng trước Huyền Ca một bước, hất xoay người nhìn Huyền Ca đưa tay về phía nàng, “Quá lâu ta không đến nên nàng không muốn nắm tay ta nữa sao?”

Huyền Ca ngậy người, đặt tay mình vào lòng bàn tay hất ta, Phụng Thiên Sóc nhẹ nhàng nắm lại, dắt Huyền Ca đi, nụ cười và ánh mắt đong đầy nét dịu dàng khiến mấy vị cô nương bên cạnh ngưỡng mộ đến đỏ mặt.

Nhưng chắc là chẳng ai đổ kị đâu, nhìn theo bóng họ dẫn tay nhau bước vào Vong Ngữ lâu, Nhạn Hồi bất giác nghĩ rằng, xứng đôi vừa lứa chính là như họ đây.

Tuy nhiên Nhạn Hồi bỗng dừng nghĩ lại, nam nhân này còn có một trăm tiểu thiếp chờ hắt ở khắp trời Nam đất Bắc nữa... Nàng lại không khỏi thở dài, cảm thấy thương tiếc cho Huyền Ca.

Thiên Diệu bên cạnh theo hai người phía trước đi vào Vong Ngữ lâu, Nhạn Hồi kéo hắt lại, sau đó vội vàng buông ra, xoa tay, như thể xóa đi cảm giác tê dại trong lòng bàn tay mình.

Thiên Diệu nghiêng đầu nhìn nàng lấy làm khó hiểu: “Sao vậy hả?”

“Người bám theo làm gì?” Nhạn Hồi nói, “Không thấy người ta đi như một bức tranh sao?”

Thiên Diệu cố gắng nén nhin về mặt chế giễu, mấp máy khóe môi: “Không thấy.”

Nhạn Hồi liếc nhìn hắt, “Ta thấy gương mặt này của người nói không chừng sau này còn mê người hơn đường chủ kia nữa, nhưng tính cách của người so với người ta... Ngoài ta bị bỏ thuốc ra, chắc không có cô nương nào bằng lòng đi theo người đâu.”

Thiên Diệu nghe vậy thì lạnh lùng cong môi, về mặt loáng thoáng mỉa mai: “Nhu vậy càng tốt, ta chỉ nghĩ đời này không bao giờ dây vào tình yêu nữa.”

Nhạn Hồi nhìn bóng hắt, âm thầm bĩu môi rồi cũng đi theo sau.

Vào Vong Ngữ lâu, Huyền Ca và Phụng Thiên Sóc lên gác lâu thương lượng chuyện của họ. Nhạn Hồi và Thiên Diệu chờ một lúc, nghe người hầu tới báo, Hồ yêu của Thiên Hương phường đều được bí mật đưa vào hậu viện của Vong Ngữ lâu.

Nhạn Hồi tìm tới hậu viện.

Hồ yêu vẫn bị nhốt trong lồng sắt, bên ngoài trùm một lớp vải đen, không cho người ngoài nhìn rõ bên trong vận chuyển thứ gì.

Nhạn Hồi lật giở vải đen từng chiếc lồng ra, nhìn thấy Hồ yêu bên trong không con nào không nhếch nhác, dáng vẻ tuyệt vọng chờ chết. Có lẽ trong suy nghĩ của chúng, chúng vốn không phải được cứu, mà là hàng hóa được tạm thời chuyển tới một sân viện khác, có lẽ chỉ ở đây mấy ngày thôi, cuối cùng vẫn không thoát khỏi số mạng bị giết.

Lúc Nhạn Hồi giở tấm vải, Hồ yêu nào cũng giật mình, sau đó vội run cầm cập rụt về góc lồng xa nàng nhất, hoảng hốt bất an nhìn nàng.

“Muốn đưa ta đi sao? Mạng của ta sắp hết rồi sao? Chết cũng tốt, còn hơn sống thế này.”

Ý nghĩ trong lòng chúng đều được viết hết lên mặt.

Nhạn Hồi buông tâm màn, cảm thấy lòng nặng nề đến mức sắp khiến nàng không gượng nổi. Không chỉ có hoàn cảnh của Hồ yêu khiến nàng cảm thấy buồn bã nặng nề, mà vì do lòng nàng còn có một suy đoán đáng sợ nữa, đáng sợ đến mức khiến nàng không muốn nghĩ đến lần thứ hai...

Khi lật tấm vải đen của chiếc lồng cuối cùng, Nhạn Hồi nhìn thấy Bạch Hiểu Lộ đang co rúm bên trong, giống như không còn sống được bao lâu nữa. Ngay cả khi Nhạn Hồi gỡ tấm vải lên cũng không có phản ứng.

“Bạch Hiểu Lộ?” Nhạn Hồi gọi nó.

Bạch Hiểu Lộ khẽ cử động, nó nhìn Nhạn Hồi, tựa như một lúc lâu thật lâu mới nhận ra dáng vẻ nàng: “Nhạn... tỷ tỷ?”

Nhạn Hồi gật đầu: “Là ta đây.”

Nó ngây ra hồi lâu rồi ròi ròi ngồi bật dậy, ánh mắt u ám như được thắp sáng, nó không dám tin nhào tới bên chiếc lồng, túm lấy song sắt: “Tỷ lại đến cứu muội à? Là mẹ kêu tỷ tới cứu muội nữa sao?”

Nhạn Hồi ngây người, bất chợt nhớ tới chuyện nghe nói mẹ Bạch Hiểu Lộ đã bị một đạo cô lợi hại bắt đi, nghĩ lại thì đạo cô lợi hại kia chắc là Tố Ảnh rồi.

Cũng không biết khi Tố Ảnh đi có luôn tiện đưa theo Hồ yêu ba đuôi kia đi luôn không.

Nhạn Hồi không đáp, mở cửa lồng nói: “Muội ra đây đi, nghỉ ngơi một lúc trước đã.”

Trải qua kiếp số này, Bạch Hiểu Lộ cũng không còn tâm trạng hỏi nhiều, nó nắm tay Nhạn Hồi ra khỏi lồng, nó không biết đã qua bao lâu mình chưa đứng bên ngoài lồng như thế này.

Nắm bàn tay run rẩy của Bạch Hiểu Lộ, Nhạn Hồi chỉ im lặng cụp mắt.

Nhiều Hồ yêu như vậy, Nhạn Hồi không thể thả hết toàn bộ. Vì cho dù Vong Ngữ lâu là địa bàn của Huyền Ca, nhưng đây vẫn là nơi người phạm ở, đến tối sẽ càng có nhiều người phạm tới Vong Ngữ lâu mua vui.

Hồ yêu mất đi nội đan tuy không nguy hại gì, nhưng không chắc trong số đó vẫn còn có yêu quái tâm tư xảo trá, muốn hút tinh khí người phạm để tái tạo nội đan. Bởi vậy ngoài Bạch Hiểu Lộ, Nhạn Hồi vẫn cho người trông coi những Hồ yêu khác, để chúng ở yên trong lồng.

Nhạn Hồi đưa Bạch Hiểu Lộ về phòng mình, hỏi han đại khái mấy câu về những chuyện nó từng trải trong thời gian qua, cũng không khác mấy so với dự đoán của nàng.

Lần trước Nhạn Hồi nhìn thấy Bạch Hiểu Lộ trong nhà lao, rồi bị Lăng Tiêu ra lệnh đưa về giam giữ, Bạch Hiểu Lộ không bị giết như Lăng Phi nói. Sau khi

mấy sư thúc khác thương lượng xong, tất cả đều bị bán tới Thiên Hương phường.

Nhạ Hồi nghe vậy cũng không hỏi thêm nữa, đỡ nó ngủ xong, về mặt nàng nặng nề ngồi bên giường rất lâu.

Thiên Diệu vẫn ở bên cạnh nhìn nàng, thấy Nhạ Hồi như vậy, hần chột hỏi: “Cô đang nghĩ gì vậy?”

Nhạ Hồi thoáng im lặng, cố ra vẻ nhẹ nhàng cười nói: “Ta đang nghĩ đây là lần thứ hai chúng ta tới đó rồi, nhưng vẫn chưa trộm được sừng rồng của người. Phụng Minh nhất định sẽ canh phòng Thiên Hương phường nghiêm ngặt hơn, lần tới chúng ta phải làm sao mới lấy được sừng của người, để bọn chúng không dùng cách này làm ăn được nữa.”

Thiên Diệu nhìn Nhạ Hồi: “Còn gì nữa?”

“Còn gì nữa?” Nhạ Hồi nhìn hần, “Còn điều gì quan trọng hơn chuyện này sao?”

Ánh mắt Thiên Diệu lạnh lẽo: “Còn sư phụ cô, còn mối liên quan giữa núi Thần Tinh với chuyện này.”

Bị chọc trúng tâm sự, nụ cười Nhạ Hồi nặn trên môi lập tức cứng đờ, có lẽ là vì tấm vải Hộ Tâm trong tim nàng, Thiên Diệu luôn nhìn thấu cảm xúc trong lòng nàng một cách rõ ràng...

Kể từ lúc ở Thiên Hương phường, nghe Phụng Minh nói tất cả Tiên môn đều lấy nội đan của Hồ yêu giao cho núi Thần Tinh, trong lòng, Nhạ Hồi không khỏi dấy lên một suy đoán đáng sợ.

Xem ra chuyện mua bán Hồ yêu chế tạo mê hương này, nếu nói không hề liên quan đến núi Thần Tinh chắc chắn là chuyện không thể. Tổ Ảnh muốn làm chuyện này, cho dù bà ta có thể che giấu tất cả các Tiên môn trong thiên hạ, cũng không thể giấu được núi Thần Tinh.

Các Tiên môn khác không biết mua bán Hồ yêu dùng để làm gì, nhưng núi Thần Tinh và Quảng Hàn môn là một trong các thống soái của môn phái tu đạo, làm sao có thể không biết.

Cũng tức là chuyện này đã được nội bộ núi Thần Tinh thảo luận và đồng ý. Thanh Quảng chân nhân đã ẩn dật từ lâu, sự vụ lớn nhỏ của núi Thần Tinh đều do Lăng Tiêu quyết định, vậy chuyện chế tạo mê hương nhất định cũng phải được Lăng Tiêu gật đầu...

Nhạ Hồi đã có thái độ khẳng định với chuyện này, nếu nói không thất vọng về Lăng Tiêu thì là giả. Nhưng chuyện này không đủ khiến Nhạ Hồi cảm thấy sợ hãi, điều thật sự khiến nàng sợ hãi là những lời Phụng Minh nói hôm nay và suy đoán của bản thân nàng...

Tất cả nội đan của Hồ yêu đều được đưa tới núi Thần Tinh, nhưng núi Thần Tinh lại không hề có bất kỳ dấu vết tiêu hủy nội đan yêu quái nào, vậy nội đan để lại đã đi đâu? Nếu bị cất giữ lại, nếu bị người ta dùng để nâng cao tu vi thì sao?

Người tu đạo kiểu này, giang hồ gọi là tu tà.

Núi Thần Tinh...

“Có lẽ núi Thần Tinh có người đang dùng nội đan yêu quái để tu luyện.” Thiên Diệu vạch chân suy đoán trong lòng Nhạn Hồi, nàng nghe mà không khỏi lạnh lòng, “Nếu Lăng Tiêu biết chuyện này nhưng không ngăn cản, vậy có lẽ Lăng Tiêu cũng đang tu luyện kiểu này.”

“Không thể nào.” Nhạn Hồi vô thức lắc đầu, “Không thể nào...”

“Còn hơn vậy nữa, cái chết của Tề Vân chân nhân...”

Nhạn Hồi đứng bật dậy trừng Thiên Diệu, ánh mắt lạnh lẽo: “Im miệng.”

“Tự cô cũng biết mà, Nhạn Hồi.” Hấn nói, “Nếu đây là sự thật, cô đành phải tiếp nhận mà thôi.”

Nhạn Hồi siết chặt nắm đấm.

Không phải tận đáy lòng nàng không có suy đoán này. Hai tháng trước Tề Vân chân nhân mất tích. Lúc đó núi Thần Tinh đang mở đại hội tu đạo, cũng chính là lúc nội đan của Hồ yêu được chuyển về núi Thần Tinh, với địa vị của Tề Vân chân nhân, rất có khả năng bà ấy được thông báo chuyện này. Thế nhưng với tính cách của Tề Vân chân nhân, cũng rất khả năng bà ấy kiên quyết phản đối.

Bởi vậy...

Khi Nhạn Hồi gặp lại, toàn thân bà ấy lạnh lẽo vì trúng Sương Hoa thuật...

Nhạn Hồi lắc lắc đầu, không dám nghĩ tiếp.

“Người ra ngoài đi. Chuyện tìm sừng rồng mai hăng tính.” Giọng nàng hơi khàn khàn.

Thiên Diệu nhìn thân hình mỏng manh của Nhạn Hồi trong sắc đêm, đột nhiên hấn không còn muốn tiếp tục tranh luận với nàng nữa. Cô nương này rất thông minh, chuyện hấn có thể nghĩ tới chắc chắn nàng cũng có thể nghĩ tới được.

Thiên Diệu rõ hơn ai hết, phải đập tan ảo tưởng trong lòng mình là một chuyện tàn khốc dường nào, nhưng có lúc hiện thực thật sự tàn khốc như vậy.

Người mình yêu thực tế và hình tượng người mình yêu trong lòng hoàn toàn khác nhau.

Ngoài việc cam phận đón nhận thì không còn cách nào khác. Vì có lẽ, bất kỳ chuyện gì trên thế gian này đều có thể thay đổi vì nỗ lực của bản thân, nhưng thay đổi trái tim người khác là điều khó thực hiện nhất trên thế gian này.

Chương 42

Sáng hôm sau, Nhạn Hồi dậy từ sớm, ăn một bữa sáng đầy bụng xong đã tự điều chỉnh tâm trạng của mình, sau đó tới gõ cửa phòng Thiên Diệu gọi hấn, hai người cùng tới tìm Huyền Ca.

Khi đi cùng nhau, Thiên Diệu cơ hồ đã quen đi sau Nhạn Hồi nửa bước, như vậy có thể tránh cho nàng nhìn thấy hấn lại nói năng lưu manh không suy nghĩ, khiến hấn không chống đỡ nổi.

Nhìn bóng Nhạn Hồi, lưng nàng vẫn thẳng như cán bút, bước đi toát ra anh khí mà nữ nhân bình thường hiếm có. Cứ như những lời hôm qua vốn không lọt vào tai nàng, tổn thương đến nàng.

Xem ra trong một số chuyện, Nhạn Hồi cũng rất giỏi che giấu.

Lúc Huyền Ca mở cửa cho Nhạn Hồi, vừa khéo Phụng Thiên Sóc cũng ở trong phòng, hấn phe phẩy quạt ngồi trên ghế giữa phòng, cười híp mắt nhìn nàng: “Mới sáng đã đến tìm Huyền Ca, Nhạn Hồi cô nương, cô ung Huyền Ca nhà ta rồi sao?”

“Đúng vậy.” Nhạn Hồi phóng khoáng đáp, “Phụng đường chủ có bằng lòng từ bỏ sở thích không?”

Phụng Thiên Sóc thu quạt, đánh “phạch” một tiếng, “Vậy thì không được.”

Nhạn Hồi bĩu môi, “Dù sao ngài cũng có cả trăm tiểu thiếp rồi mà, giao Huyền Ca cho ta có bớt miếng thịt nào đâu.” Nhạn Hồi cười hí hí nhìn Huyền Ca, “Phải không Huyền Ca, cô có bằng lòng theo ta chứ?”

Huyền Ca thò tay chọc vào mi tâm Nhạn Hồi, đang định dạy dỗ thì nghe Phụng Thiên Sóc nói: “Thịt thì không thiếu, nhưng tâm hồn ta hoàn toàn bị cô ấy lấy mất rồi.” Phụng Thiên Sóc vẫy tay với Huyền Ca, nàng ta ngây người, ngoan ngoãn bước sang, bị Phụng Thiên Sóc kéo vào lòng. Hấn ôm Huyền Ca như một bảo vật, “Cho dù cô là cô nương cũng không thể giành với ta.”

Nhạn Hồi nhìn gò má ửng đỏ của Huyền Ca, lòng không khỏi bất lực thở dài, Huyền Ca ơi Huyền Ca, cô thông minh như vậy, sao lại không biết hấn gặp dịp vui thì nói những lời êm tai này cho cô nghe, vậy mà cô lại...

Cam lòng chấp nhận.

Nhạn Hồi đảo mắt, Thiên Diệu bên cạnh bước lên một bước, ngồi ở bên kia bàn, hấn không hứng thú với những lời vừa rồi mà đi thẳng vào vấn đề: “Thiên

Hương phường chế tạo mê hương nhất định phải có một bảo vật bí mật mới thành, ta muốn lấy bảo vật đó, Phụng đường chủ có bằng lòng giúp đỡ không?”

Hắn vừa lên tiếng, không khí lập tức trở nên nghiêm túc.

Phụng Thiên Sóc dời mắt sang nhìn Thiên Diệu, “Hôm qua quên hỏi, vị này là...”

Thiên Diệu không đáp, nhìn sang Nhạn Hồi, dáng vẻ như chờ Nhạn Hồi giới thiệu về mình.

Đúng là... muốn gạt người ta mà không muốn động não, bắt nạt làm thay nữa chứ...

Nhạn Hồi tức tối nói: “Hắn tên Thiên Diệu, là một thiếu niên tới từ một ngọn núi nghèo hẻo lánh, mang theo rất nhiều phiền phức, nhưng tạm thời coi như là một người tốt.”

Phụng Thiên Sóc nhìn Huyền Ca, thấy Huyền Ca nhẹ gật đầu, hắn nói: “Nếu Nhạn Hồi cô nương nói là người tốt, vậy ta tin cũng không sao. Có điều, vị Thiên Diệu công tử này, huynh nói muốn ta giúp đỡ, nhưng không biết là muốn ta giúp cách nào?” Phụng Thiên Sóc vuốt tóc Huyền Ca, nói đùa như chẳng mấy may để tâm: “Trong giang hồ chắc không ai không biết hoàn cảnh của ta. Hôm qua Phụng Minh nê mặt ta và trưởng lão trong đường mới thả Hồ yêu cho ta, vì việc đó không tổn hại đến căn nguyên của hắn, nhưng nếu như Thiên Diệu công tử nói... Muốn lấy đi bảo vật bí mật cần thiết để chế tạo mê hương, e là ta lực bất tòng tâm.”

Thiên Diệu trầm giọng: “Không cần phiền Phụng đường chủ bắt Phụng Minh trực tiếp giao ra bảo vật bí mật đó. Ngài chỉ cần chọn một thời gian, mượn cớ dụ Phụng Minh ra khỏi Thiên Hương phường bọn ta tự sẽ có cách lấy được bảo vật.”

Phụng Thiên Sóc đắn đo một hồi, “Chuyện huynh nói không khó, chỉ là, nếu ta dụ Phụng Minh ra, khi ông ta trở về, bảo vật biến mất, há chẳng phải ông ta sẽ tính nợ lên đầu ta sao? Thiên Diệu công tử, thỉnh cầu này của huynh thật sự làm ta khó xử.”

Thiên Diệu gõ nhẹ ngón trỏ lên bàn mấy cái, nhịp điệu chậm rãi nhẹ nhàng hiển hiện cảm xúc trầm tư của hắn, nhưng đến tiếng gõ thứ ba, Thiên Diệu ngược mắt nhìn Phụng Thiên Sóc, giọng nói trầm ổn: “Phụng đường chủ chỉ cần kéo Phụng Minh ra ngoài là được, chờ bọn ta lấy được bảo vật rồi, cho dù Phụng Minh trở về phát hiện bọn ta cũng không sao, ta tự sẽ có cách bắt hắn sau này không thể làm khó Phụng đường chủ nữa.”

Đôi mày Phụng Thiên Sóc khẽ động, “Thiên Diệu công tử lớn giọng thật.”

Còn phải nói nữa sao!

Nhạn Hồi bên cạnh nghe cũng giật mình, nếu muốn Phụng Minh sau này không thể làm khó Phụng Thiên Sóc nữa, một là cướp đi quyền lợi của Phụng Minh, không thì...

Giết Phụng Minh đi.

“Chuyện này đối với ta không hề khó.”

Không khó cái đầu ngươi ấy!

Nhạn Hồi bên cạnh lờm Thiên Diệu, tấm thân này của hắn, chỉ tìm lại được xương rỗng thối thì chắc chắn trong người vẫn chưa hồi phục pháp lực. Tuy hình như hắn biết rất nhiều trận pháp, có thể mượn sức trận pháp làm chút chuyện, nhưng làm sao có thời gian cho hắn vẽ trận pháp bên cạnh Phụng Minh chứ, người ta có ngốc đâu!

Nhạn Hồi từng giao thủ với Phụng Minh, nàng biết sự lợi hại của ông ta. Nếu để Thiên Diệu đấu với ông ta, kết quả chỉ có chết tan xác ngay lập tức mà thôi!

“Thúc phụ Phụng Minh của ta lúc còn trẻ cũng từng được đưa tới Tiên môn tu đạo một thời gian, muốn đối phó ông ta, không dễ dàng vậy đâu.” Hiền nhiên Phụng Thiên Sóc cũng kiên dè như Nhạn Hồi.

“Ta dám nói lời này, bằng lòng mạo hiểm tới Thiên Hương phường, vậy mà Phụng đường chủ lại không dám tin ta sao?”

Hừm, kể khích tướng.

Nhạn Hồi liếc nhìn Thiên Diệu.

Phụng Thiên Sóc nghe vậy dường như bị pha trò, cười ha ha mấy tiếng: “Nếu ta không nhận lời huynh, rõ ràng đường chủ này chẳng hề có khí phách gì.” Hắn thoáng im lặng, “Huynh và Nhạn Hồi cô nương về nghỉ trước đi, chờ ta cân nhắc đôi chút.”

Haiz, ra lệnh đuổi khách rồi sao? Nhạn Hồi ngơ ngác, dường như nàng... không hề có tác dụng gì trong cuộc thảo luận này. Vì dường như Thiên Diệu đã tự có kế hoạch sẵn rồi.

Đến khi ra khỏi gác lầu của Huyền Ca, Nhạn Hồi không nhịn được, hiếu kỳ hỏi Thiên Diệu ngay: “Ngươi có thể đối phó với Phụng Minh à? Vậy sao lần trước ở Thiên Hương phường không thấy ngươi nhẹ nhàng điềm tĩnh như vậy?”

“Ta không thể.” Thiên Diệu thờ ơ nói, “Sùng rỗng không có trên người ta, ta không thể hấp thu linh lực trời đất để sử dụng, trong cơ thể ta không có nội tức.”

Nhạn Hồi sững sốt: “Vậy vừa rồi ngươi còn ăn nói hùng hồn...”

Bước chân Thiên Diệu khẽ khựng lại, hắn ngoái đầu nhìn Nhạn Hồi: “Nhạn Hồi.”

Hắn gọi tên Nhạn Hồi một cách nghiêm túc, giọng nói êm tai đến mức khiến lòng nàng chân động, chăm chăm nhìn hắn, sau đó âm thầm đỏ mặt trước ánh mắt của hắn. Nàng hắng giọng, gượng gạo dời mắt đi: “Có gì ngươi nói thẳng đi.”

“Ta không đối phó được Phụng Minh, nhưng cô thì được.”

Nhạn Hồi suy nghĩ một lúc, sau đó bỗng hiểu ra.

Ồ! Thì ra nói cả buổi, hấn nói chuyện này đối với hấn không khó, không phải vì hấn rất lợi hại mà hấn vốn không hề định ra tay! Hấn muốn nàng làm thay! Để nàng đi đánh với Phụng Minh!

Vậy thì đối với hấn, đối phó với Phụng Minh đích thực không khó! Vì vốn dĩ hấn đâu cần ra tay!

Khó là nàng! Là nàng thôi!

Nhạn Hồi lập tức cảm thấy hình như mê hương trên người mình đã mất đi hiệu quả, vì nàng đột nhiên rất muốn bóp chết Yêu long này...

Nhạn Hồi nghiêng răng liên hồi, nén nhịn thôi thúc trong lòng, cố gắng nở nụ cười ôn hòa, định nhẫn nại bàn bạc tử tế với Thiên Diệu, “Sao người biết ta bằng lòng lấy đá chọi đá đánh với Phụng Minh chứ?”

“Cô sẽ bằng lòng.”

“Ta!” Nhạn Hồi vốn định giằng co, nhưng nghĩ một hồi...

Mẹ nó, vậy mà nàng lại thật sự bằng lòng!

Cuối cùng Nhạn Hồi chỉ im lặng nhìn Thiên Diệu: “...”

Nếu nghĩ cách khác quá khó khăn, thôi chi bằng dứt khoát trực tiếp cho đỡ đau đầu, lấy đá chọi đá cho xong. Đơn giản thô bạo, dứt khoát gọn gàng, giải quyết bằng thực lực, đây là tác phong xưa nay của Nhạn Hồi.

Nhạn Hồi bực bội lắm bằm mấy câu, nhưng nghĩ kĩ, nàng lại nhíu mày: “Nếu ta sử dụng toàn lực chiến đấu với Phụng Minh cũng chưa chắc sẽ thua đâu.” Nhạn Hồi nói. “Thế nhưng ta sử dụng tâm pháp của núi Thần Tinh, vừa ra tay sẽ bị nhận ra ngay lập tức...” Nàng khựng lại, “Huyền Ca và Phụng Thiên Sóc thì không có gì, vì họ biết ta rành rành rồi, nhưng tạm thời ta vẫn chưa muốn người khác biết ta là người của núi Thần Tinh.”

Chống đối với Phụng Minh, thả Hồ yêu, trộm bảo vật, sử dụng tâm pháp của núi Thần Tinh, nếu người ngoài biết những tin này, thì chỉ cần là người khá thông thạo nội vụ của núi Thần Tinh đều sẽ biết, người làm những chuyện này chắc chắn chỉ có Nhạn Hồi mới vừa bị đá ra khỏi cửa thôi.

Đến lúc đó Tử Nguyệt sẽ biết, Lãng Phi sẽ biết, Lãng Tiêu... cũng sẽ biết.

Nàng không muốn để Lãng Tiêu biết, sau khi rời khỏi núi Thần Tinh nàng thật sự ở chung với yêu quái, làm việc giúp yêu quái.

Cho dù... việc này đối với Lãng Tiêu hình như không hề quan trọng.

Thiên Diệu khẽ trầm ngâm, hấn không hề nghĩ tới chuyện núi Thần Tinh. Tuy nhiên, đúng là thân phận của Nhạn Hồi không thể bị lộ vào lúc này, không

nói chuyện khác, nếu để Tố Ảnh biết người trộm sừng rồng là Nhạn Hồi... Chỉ nghĩ tới thôi cũng đủ biết tệ hại dường nào.

Bởi vậy không thể để người khác biết thân phận thật sự của nàng.

“Nếu không dùng tâm pháp của núi Thần Tinh, ta hoàn toàn không có khả năng thắng Phụng Minh.” Nhạn Hồi nhìn Thiên Diệu, “Vừa rồi ngươi khoác lác với Phụng Thiên Sóc, nhân lúc này mà mau thu đi.”

Thiên Diệu thoáng im lặng, không tiếp lời Nhạn Hồi mà chỉ nói: “Trước đó cô nói với ta cô học rất nhanh đúng không?”

Nhạn Hồi chớp mắt mấy cái, “Đúng vậy.”

“Vậy không dùng tâm pháp của núi Thần Tinh, để ta dạy cô, học pháp thuật mới bây giờ luôn đi.”

“Bây giờ?” Nhạn Hồi sững sốt, “Được thì được... nhưng mà... học cái gì, nhờ tám vảy Hộ Tâm này học pháp thuật của Yêu long ngươi sao?”

“Không.” Thiên Diệu khẽ nhú mày, biểu hiện ra vẻ tính toán tinh minh, “Cô hãy mạo nhận là người của Thanh Khâu, ta sẽ dạy cô pháp thuật của Cửu Vĩ Hồ.”

Trong một khoảnh khắc Nhạn Hồi nghi ngờ mình đang nghe nhầm chuyện gì đó, “Ngươi muốn dạy ta cái gì?”

“Tâm pháp của tộc Cửu Vĩ Hồ.”